

JOBBÁGY KÁROLY:

A nyugalom ódája

Bolondban nincsen akkora erő,
mint bennem most dühömben s bánatomban.
Menni szeretnék innen mielőbb,
vagy messze menni, vagy meghalni nyomban.

Hát mégis vége? Így lett vége e
királyságnak, mit énnekem ígértek?
Csak állok s számnak nem akad szava,
a gondolatok pedig bennem égne.

Mit ér itt minden? — sóhajtom sokat,
a világ végét érzem közeledni,
és nem találni erre szavakat,
mert nincsen szó, mely elbírhathatna ennyit...

...Mit ér?...sóhajtom és a papirost,
min Baudelaire versét fordítottam éppen
félreteszem, mert ő nem bírja most
szívem a szépet más nyelv tengerében,

A szótár sem kell, semilyen betűk!
Csak az ablakról rántom le a függönyt,
mert érzem, hogy a Nap, mely idesüt,
egyedül az, ami segítségül jön,

s a levegő és messzi valahol
— amit a házak tölem eltakarnak —
a virágok, a fak, éjjel a Hold...
és minden, ami nem szól, ami hallgat,

nekem csak az, nekem csak az beszél...
És én bolond, az emberekre vártam.
Majd megvesztem egy kis zajért, neszért
és mindig csak a mennydörgést kívántam.

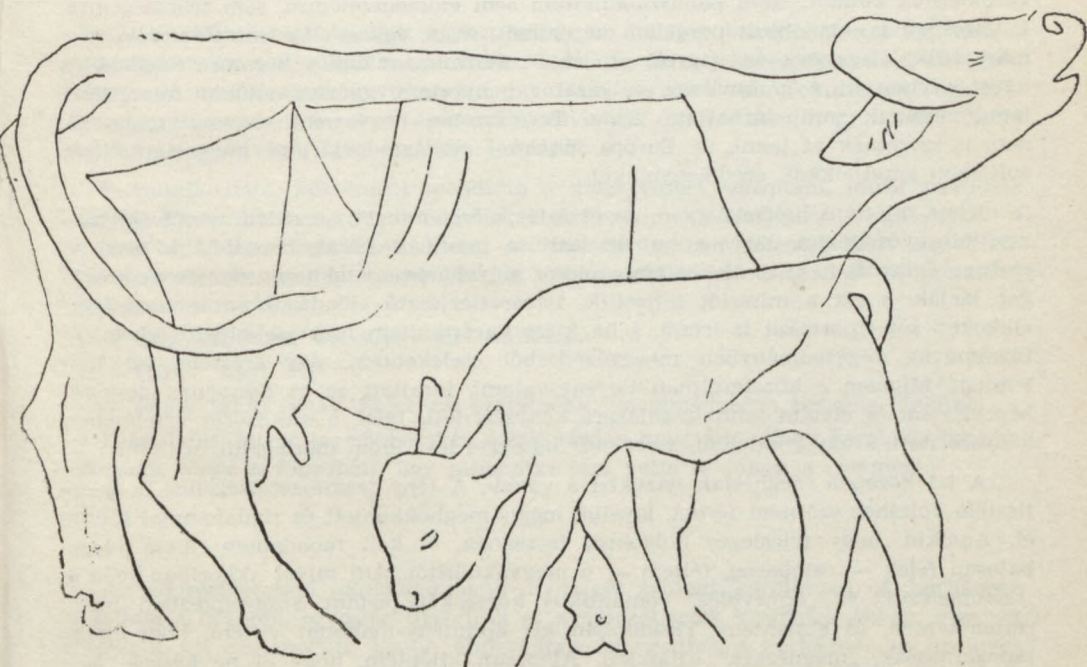
Ó csöndesség, most hozzád fordulok,
— két szemem könnye torkom fojtogatja —
segíts rajtam! mert bár férfi vagyok,
érezem, megindul sírásom patakja.

Segíts rajtam, te szellő, lebbenő...
— s a szemben lévő tűzfalon kacagva
játszik a nap, nevet, bújik elő...
és érzem, testem minden kis darabja

hogyan újul meg; fogaim között
ízek futkosnak, friss mák, körte, alma...
Kit most láttam meg, s nékem vetkőzött,
nem nő — hanem a világ nagy nyugalma.

ő adja nékem szédült gyönyörét...

Baudelaire! Értem már, mért úsztál a mámor,
a kék, kristályos, tündér tiszta ég
vizében el, e pusztuló világtól.

Farkas András. Rajz